

Turkuaz

Kültür – Sanat - Edebiyat

HATIRLAYIN

En son ne zaman rüya gördüğünüzü hatırlayın, ya da küçük bir çocuk size gülümsediğinde nasıl karşılık verdiğinizi. Bir insanın derdini, sadece sorununu çözmek için dinlediğiniz en son zamanı hatırlar mısınız? Şu birkaç satırda sizi terletmeyi amaçlamıyorum bu sorularla, fakat en son kendinizi sorguladığımız zaman, ne kadar da uzak. Yozlaştığımız toplumda etrafa nefret tohumları ekmeye başladık. Attığımız her adım kara bir ayakkabı izi bıraktı. Aldığımız her nefes nihayetinde kötü sözle dışarı verildi. Dizilerde cemiyet hayatını izlemek içimizdeki insanı öldürdü. Her yarışma programı bizi potansiyel rakip yaptı ve birbirimizi aslında bir böcek gibi ezmeye ne kadar yatkın olduğumuzu gördük. Her haber bir kanalizasyon gibi etrafı kötü kokulara boğdu ve boğulurken nefes almayı akıl edemeyecek kadar içimiz boşaltıldı.

Eklemek kaygısıyla attığımız her adım bizi kötülöklere doğru güdümlendi ve iradesi elinde olmayan 'biz' ne kadar da çabuk aldandık. Kitapların fiyatını çok bulup sırf popüler kültür olduğu için aldığımız ve modası geçince giymediğimiz bluejeanlere ne demeli. Çevrenizdeki insanları dış görünüşüne göre yerleştirdiğiniz gardıroba da bir göz atsak nasıl olur? Sırf fiziki açıdan çirkin bulduğunuz insanı acımasızca dışladığımız gün tanıdık geldi mi? Toplum olarak yığılaştırdığımız ve adeta kolilere sıkıştırıldığımız bir ortamda ne kadar şahsiyet sahibi olabiliriz ki?

Devletin varlığını vazgeçilmez kabul edip fırsat bulduğumuzda tereddüt etmeden 'Sadece ben değilim!' deyip yaptıklarınızı hatırlar gibisiniz galiba. Evet haklısınız. Bütün sizler sadece 'sen' değilsin ve tek sorumlu seni görmek için kolay olur; ama şunu da unutmamak gerekir ki en büyük 'siz' sensin.

Gizem ELMAS

Attığın adımın küçük olmasının bir önemi yok ki; eğer bu küçük adım milyonlara ulaşacak adımların başlangıcıysa bizim onu küçük diye nitelendirmemizin ne önemi var?

Hem yığın halinde olmayı kabullendiğimiz toplumda bir yeniliği, popülerleri, trendi aşlamak ne kadar zor olabilir? Gelenekçi olduğumuzu sandığımız, bir taraftan da Avrupalı kültür oluştururken kendimizi -benliğimizi- unuttuğumuz; her yeniliğe adapte olmuş, önüne her geleni yutmaya müsait bir canavar edasına sahip toplumumuza bunu aşlamak zor olmamalı. Kabul etmeliyiz ki sorun kendi içimizde çözümü bulurken sorunu yaratan nedenlerle çözüm üretmeye çalışmamalıyız.

En son ne zaman rüya gördüğünüzü hatırlayın veya küçük bir çocuğun tebessümüne içtenlikle ne zaman karşılık verdiğinizi...

Muhammed AYDIN

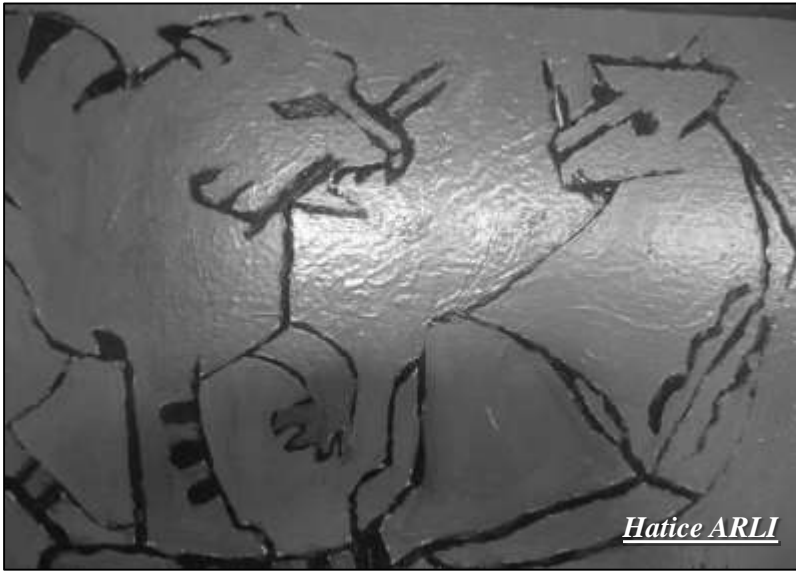
KÜÇÜK MUTLULUKLAR

Acımak,
Yüreğinde hissetmek kahroluşu,
Beyninde parçalamak umutları.
Vazgeçmek,
Yavaş yavaş, acımasızca vazgeçmek.
Ağlamak mesela,
Tutunduğun dalların kırılması,
Sığındığın limanlardan giden gemiler.
Sonra ruhunu okşamayı rüzgârın.
Ve koşmak,
En ileriye, hedefe, zafere koşmak
Yıkılışları maziye gömüp
Yekpare olup koşmak,
Beraber koşmak,
Kardeş olmak.
Hep sımsıkı sarılmak örneğin,
Dost olmak.

Küçük şeylerde aramak mutluluğu,
Kıyıya vuran denizyıldızında,
Bir karanlığın içinde parlayan kutup yıldızında,
Bir yüreğin içinde açan umut yıldızında.
Küçük şeylerde aramak mutluluğu;
Biraz kitaplarda,
Biraz şarkılarda,
Ve biraz da rüyalarda.
Nisan yağmurlarında ıslanmak.
İki çift gözle görmek,
Ellerinle tutmak çiçekleri,
Gülümsemek işte.
Yaşama tebessüm etmek.
İşıldayan güneşe bakıp, "İşte yüreğim!" demek.

Küçük şeylerde aramak mutluluğu
Kuşların neşeli ötüşlerinde,
Baharın cıvıltısında,
Gökyüzünün mavisinde aramak.
İnsanlığa yazılmış sözler gibisinden olmak
Her insan şiiirdir,
Her insan tutku,
Her insan hüzün.
Hepsini tadında yaşamak mühim olan
Yeniden başlarcasına
Yeniden sarılırcasına hayata,
Sıkıca, sımsıkıca...

Zehra Sena TUNCEL

DİĞERLERİ

Hayatın varoluşundan bu yana insanların birbirine karşı verdikleri üstünlük mücadelesi devam etmektedir. Kimi bilgisiyle övünüp karşısındakini cahil görür. Kimi zenginliğine güvenip fakirlere kendi hayallerinde kurduğu fildişi kulelerinden bakar. Onlar için, kendilerinden az bilgili insanların yaşamaya hakkı yoktur. Kendilerinden daha aşağı seviyede olan birini görmeye tahammül edemezler. Farklı özelliklere sahip olmuşlardır. Ve bu farklılıktır toplumu toplum yapan, onu zenginleştiren. Ne yazık ki kimileri bunu anlamıyor hala. Onlara sorarsanız kendilerince kültürlü, yardımsever ve insanlara faydaları dokunan kimselerdir.

HOŞGÖRÜ

Hoşgörü, insanların birbirlerine göstermesi gereken anlayıştır.

Toplumda hoşgörü önemli bir yer tutar. Hoşgörülü olmak insanların birbirleriyle daha sağlıklı iletişim kurmasını, daha iyi anlaşmalarını sağlar. İnsanlar arasında yaşanan olumsuzlukların temel nedeni; insanların birbirine karşı hoşgörülü olmayışdır, insanların birbirlerine anlayış göstermeyişiştir. İnsanlar birbirlerinin farklılıklarına, düşüncelerine saygı göstermelidirler. Bu şekilde davranmak insan yaşamını anlamlandırır, kolaylaştırır ve zorlukların üstesinden gelmesine yardımcı olur. Hoşgörü sayesinde insanlar arasında oluşan güven ortamıyla birlikte huzur ortamı da gelir. Hoşgörülü iki insan arasında yaşanan fikir ayrılıkları onların tartışmalarına veya kavgalarına, birbirlerine saygı duymalarına sebep olur. Ancak hoşgörülü olmayan insanlar karşısındaki insanın fikirlerine saygı duymak yerine kendi fikirlerini karşısındaki insana kabul ettirmek için sözlü tartışmalara neden olabileceği gibi kavgalara da neden olabilir.

Mevlana ne güzel söylemiştir "sevgede güneş gibi ol, dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol, tevazu da toprak gibi ol, öfkede ölü gibi ol, her ne olursan ol ya olduğun gibi görün, ya görüdüğün gibi ol" insanda olması gereken tüm hoşgörü özelliklerini bu şekilde sıralamıştır.

İslam dini de hoşgörüye büyük önem vermiş. Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed bu konuda "Hoşgörülü ol ki sana da öyle davranılsın." sözünü söylemiştir.

Hoşgörülü olmamak hem bize hem de çevremizdekilere zarar verir.

Elif OĞUZ

Ama nasıl yardımsever, kime faydaları dokunur? Onlar kendi seviyelerinden insanları muhatap alır ve onlar için çalışırlar. Günümüze kadar yaşanan toplumsal kavgaların, çatışmaların, anlaşmazlıkların sebebi de bu kibir duygusu ve kendini diğer inşalardan üstün görme olmamış mıdır? Bir toplumun güven, huzur ve mutluluk içinde yaşaması insanların kendinden farklı olanları, farklı düşünenleri anlayış ve sevgi ile karşılamasıyla mümkün olmaz mı? Toplumu bir mandalina gibi düşünelim. Kabuğu soyup içini elimize aldığımızda bir bütün görürüz. Bu bütün uyum içinde dizilmiş tanelerden meydana gelir. Peki bu tanelerin hepsi aynı şekilde ve büyüklükte midir? Bu bütünüün güzelliği birbirinden farklı olan tanelerin bir ahenk ve uyum içinde dizilmesinden meydana gelmez mi? Bütün içinde bir tane diğerlerinden küçük olduğu için dışlansa ve bütüne dâhil edilmeyip atılsa bütünüün güzelliği kaybolur ve eksik olurdu. Toplum da böyle farklılıklardan oluşuyor. Bir kesim, diğerini renginden dolayı dışlarsa öteki, diğerini kendi düşüncelerine zıt diye kabullenmek istemezse toplumun bütünlüğü ve güzelliği bozulmaz mı? Yapmamız gereken bizden farklı olanları cezalandırıp içimizden atmak değil tam aksine karşımızdakini olduğu gibi kabul edip onun düşünceleri ile düşünce dünyamızı zenginleştirmektir.

Biz, toplum olarak birbirimize saygı ile yaklaşmayı, farklılıkları gönül bahçemizde kaynaştırıp bir arada yaşamayı öğrendiğimiz zaman asıl biz olacağız. Hepimizin amacı tek: daha güzel yarınlara ulaşabilmek. Kırkayağın ayakları gibiyiz. Hepimiz farklıyız ama hedefimiz bir. Bu hedefe ulaşmak isterken diğer ayaklar farklı diye kesip atmak mı mantıklı, yoksa onlarla uyum içinde bir olan hedefe doğru emin adımlarla yürümek mi? Biz bu birliği kavradığımız zaman yalpalamadan, düşmeden hedefimize ulaşacağız.

SEVMEK

Muammer COŞKUN

Çık sokağa,
Şubatın keskin ayazına aldırmadan.
Palto, parka giymeden,
Donmuş betona bas yalın ayak,
Titrerken kavursun içini.
Ve düşün. Ahmakça, aptalca davran, kime ne?
Sen sadece birini sevmişsin.
O baksın ya sana!

Penceresinde ışık var mı,
Bacası tütüyor mu?
Acaba evin hangi odasında, ne yapıyor?
Hissetmezsin üşüdüğünü.
O soğukta terlemeye başlarsın.
Ama hala görmemişsindir sevdiğini.
On misli geçen günlerce...

Ve çek gecenin hafif dumanlı havasını.
Oksijen acı gelir, dünya zehir...
Hele bir de görmeden dönersen,
Başka üşütür betonlar seni.
Ayaz tenini başka yakar...
Âşık olmak bu mirim?
Sevmek bu, sevmek...

Seversen
Adını söylemek bile yakar dilini.

Abdullah Fatih HALILOĞLU

Müslüm Kaan
TÜRKİLERİ

HAYATIN ÖĞRETTİĞİ

Öğrencilik döneminde çalışmak, ilk söyleyişte kulağa korkunç gelse de bence öğrenci için çok faydalı bir şey. Okul hayatında öğrenci asıl hayatı tanımadığı için dersleri pek fazla önemsemez. İlerideki hayatının da şimdiki gibi olmayacağı pek aklına gelmez. Öğrenci aynı zamanda çalışırsa hayatın, geçimin ve para kazanmanın zorluğunu anlayacaktır. Bu çalışma kişisel gelişim için de önemlidir. Kendi ayaklarının üzerinde durabilmek hem büyük bir gurur kaynağıdır hem de insanın kendine güveninin tam manasıyla gerçekleşmesidir.

Kişi, iş hayatında bir çevre kazanır ve bu yaşta sosyalleşir. Düşünün her gün elli altmış kişi ile muhatap oluyorsunuz. Toplumu tanıyıp insanlar hakkında genel çıkarımlarda bulunabilirsiniz. Zamanla insan sarrafı olursunuz. Bununla beraber erkenden hayat tecrübesi kazanıp daha sağlıklı, daha iyi bir hayat sürmüş olursunuz. İnsan bu çalışma hayatını gördüğü için derslerine ve eğitime vermesi gereken önemi anlar. Örnek vermek gerekirse; ben çok küçük yaşta çalışmaya başladım. Babamın yanımda olmadığı, Fransa'da çalıştığı zamanlar ağabeylerim okuldan sonra simit satarlardı, ben o zamanlar çok küçüktüm. Babam 2003 yılında Fransa'dan geldi; ağabeylerim çalışmaya devam ediyorlardı. Onlar isteyerek çalışmıyorlardı belki ama bilmedikleri bir şey vardı annemin ve babamın onları küçük yaşta işe yollamasının nedeni hayatı öğrenmeleri, zorlukları görebilmeleri içindi. Ben biraz büyüdüm ilkokula giderken hafta sonları bazen babamın yanına inşaata giderdim. Yaşım küçüktü, pek de yapabildiğim bir iş yoktu ve babamın, benim bu sınırlı çalışma kapasiteme ihtiyacı da yoktu. Peki, neden beni bu yaşta çalıştırıyordu? Beni sevmiyor muydu? Tam tersine beni sevdiği için ağaç yaşken eğilir hesabı, dışarıdaki ortam beni etkilemeden eğitmek istiyordu. O zamandan bu yana hala çalışıyorum. Ben ilkokul ve çocukluk zamanımda çok tembel ve üşengeç biriydim. Babam bana çalışmam gerektiğini, hayatın zor olduğunu zamanla çaktırmadan öğretmişti. O zamanlar çok kızardım şu küçük yaşta beni çalıştırıyor diye. Babamın yanında durdukça bizim için olan çabasını gördüm. Gecesini gündüzüne katıp bizi başkasına muhtaç etmiyordu. Bunları gördükçe çalışmam gerektiğini bunu kendim için olmasa bile beni bu kadar düşünen insanlar için yapmam gerektiğini anladım.

Şimdi bu okula gelebilmemin, belli bir seviyeye çıkabilmemin sebebi; belki de okurken çalışmamdır. Bazı şeylerin değerini anlamamız için illaki onun elimizden alınması gerekmiyor. Yani insanın, eğitim hayatında bir işte çalışması hayatında çok büyük olumlu sonuçlar doğurur. Son olarak başarının sırrı nelere sahip olduğun değil, nelerden vazgeçebildiğindir.

Mücahit ULUTAS

ANNEME MEKTUP

İyi misin diye, sormayacağım anne
Bensiz bir hayatta iyisindir...
Kötü olsaydın, eğer mutsuzluk sarsaydı
Ruhunu, beni hatırlardın,
Dönüş yollarıma vururdun bedenini.

Bu gün günlerden doğum günüm
Ya da hayat denen bu ıstırapta ilk nefes alışım.
Asma suratını anne,
Acılar içinde doğurup, acının içine bırakıp gittiğin kızınım.
Sitem etme, kızma!
Batasında yatıyorsun bedenimin
Ama hep batarak.
Kan kusturan hasretinde boğuyorsun.
Kötüyüm anne, çok kötüyüm.
Hiç görmediğim seni özleyorum.
Sesini, kokunu arıyorum.
Beni bıraktığın, o karanlık odada
Senin izini sürüyorum.
Nefesinin kokusunu,
Kalbinin atışını unutuyorum
Bu acıdan kurtulamıyorum.

Ellerim üşüyor anne,
Dondu, buz tuttu yüreğim.
Gelip nefesinle ısıtman gerek.
Bu özleyiştten kurtarman gerek anne

Saçlarımı öreceğim zaman
Aklıma, babamın gözlerindeki bulut
Sesindeki acı gıcırta geliyor.
"Tıpkı annene benziyorsun" diyor.
Yıllardır örmüyorum saçlarımı.
Enseme kadar feda ettim, alıp saklamadım da
Belki senin gibi olmak istemeyişimden.
Keşke her şey bu kadar basit olsa,
Kesip atabilsek anne.

Bazen saçlarının kokusunu hatırlıyorum.
Yüzündeki çizgileri,
Rengini çözemediğim gözlerini,
Birden acılar hücum ediyor yüreğime
Göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyor
O an hayallerim lal kesiliyor.

Hepsini unut anne:
Seni arayışlarımı, özleyişlerimi
Bir kerecik suretini görmek isteyişimi de.
Çünkü,
Ninnilerle büyümeyen kızın,
Masallarla avutuyor kendini...

Sultan BİLİCİ

KANAT ÇIRPMAK UMUDA

Soğuk bir kış günüydü. Sokak karla örtülmüştü, bomboştu. Karla kaplı arabalardan ve ağaçlardan başka bir şey yoktu. Saat on ikiyi biraz geçmiş, bende hastane nöbetini bir sonraki arkadaşa devredip eve gelmişim. Arabamı sokaktaki karla kaplı arabalardan birinin yanına park edip binanın merdivenlerinden çıkmaya başladım. Kendi katıma geldim, kapımın önündeydim ama yorgunluktan kapıyı açacak gücüm kalmamıştı, zor da olsa açıp içeri girdim. Üzerimi değiştirip yatağıma uzandım. Düşündüm bugün neler oldu diye? Bugün aslında acil servisin en rahat günüydü. Çok nadir durumlardan biriydi. Sadece birkaç pansuman yapıp birkaç ateşli çocuğa baktık. Keşke her gün böyle olsaydı, keşke kimse sevdiği insanları kaybetmese. Saat epeyi geç olmuştu daha fazla beklemeden yatıp uyudum. Sabah on bir, on bir buçuk gibi kalktım. Dünün yorgunluğunu, uykusuzluğunu daha yeni yeni üzerimden atıyordum. Kahvaltımı yaptım, o gün bütün gün evdeydim onun içinde rahattım. Hazır evdeyken de ufak tefek ev işlerini yaptım. Ertesi gün erkenden hastaneye gideceğimden, hemen yatıp uyudum. Sabah yedi buçuğa doğru saatin alarmı ile kalktım, üstümü giydim ve hemen hastanenin yolunu tuttum. Yaklaşık bir saat yol gittikten sonra hastaneye vardım. Arabamı hastanenin otoparkına çekip içeri girdim. Hem acil servise doğru yürüyor hem de bana günaydın diyenlere karşılık veriyordum. Acil servise geldiğimde içeride iki üç hemşireden başka kimsenin olmadığını gördüm. Tam acilden çıkıp kantine kahvaltı yapmaya gidiyordum ki en iyi dostum Sıla ile karşılaştım. Sıla yanıma gelip:

- Günaydın Sevda.
- Günaydın Sıla nasılsın?
- İyiyim, dün gece nöbetçiydim de ondan dolayı biraz yorgun ve uykusuzum.
- Neyse sıcak bir çay iç kendine gelersin. Ben kantine gidiyorum, kahvaltı yapacağım gel sana da bir çay alayım.
- Olur, aslında bende acıktım.
- Tamam, hadi gidelim.

Kantinde sıraya girip birer sıcak çay ve birer tost alıp masalardan birine geçtik. Çaylarımızı yudumlarırken bir anons duyduk. Anonsta " Dr. Sevda Kara lütfen acil servise! " diyordu. Anonsu duymamla yerimden kalkmam bir olmuştu. Hemşire; gizli buzlanmadan dolayı bir tırla, iki aracın çarpıştığını, iki ölü ve ikisi ağır, üç kişinin yaralandığını söyledi. Tüm acil servis çalışanları servisin önüne dizilmiş ambulansı bekliyorduk. Ambulans servisin kapısına yanaştı, yaralıları servise alıp ilk müdahalelerini yaptık. Hafif yaralı olan tır şoförüydü, aracın birindeki iki kişi ölmüştü. Diğer araçtaki baba ve kızı ağır yaralı idi. Adamın karnına tırdan fırlayan demir bir çubuk saplanmıştı ve çok kan kaybetmekteydi. Kızının ise sağ bacağı tır ile kendi araçlarının arasında sıkışmış, bunun sonucunda bacak ezilmişti. Uzman doktorlar kızın babasını acilen ameliyata almışlardı. Biz ise acilde kızla ilgileniyorduk. Kızın bacağı ciddi bir biçimde ezilmişti, sinirleri zarar görmüş bundan dolayı bacağını kımıldatamıyordu. Diksek dikemezdik sinirler epeyce hasar gördüğü için aynı şekilde hareket ettiremezdi. Yalnız ben değil diğer cerrahlar da aynı şeyi söylüyordu; bacağı kesmekten başka çare yoktu. Durumu kıza anlatmak için babasının ameliyattan çıkmasını bekliyorduk. Birkaç saat sonra babası ameliyattan çıktı fakat durumu kritik olduğu için mecburen onu yoğun bakıma aldık. Olup biteni kızına açıklamak gerekiyordu. Tabii bu görev de bana düşmüştü. Kızın odasına gittim fakat kapıyı kulpundan tutup da açmaya cesaret edemedim. Sonra bütün cesaretimi toplayıp odanın kapısını açtım. Kızın yanındaki sandalyeye oturup konuşmaya başladım:

- Merhaba, ben Doktor Sevda. Baban ameliyattan çıktı, gayet iyi. Aslında babasının durumu o kadar da iyi değildi. Kız babasının iyi olduğunu duyunca ışıldayan gözleriyle cevap verdi:
- Gerçekten mi? Benim adımda Eda. Biliyor musunuz, bizde mezarlığa annemi ziyarete gidiyorduk; annem geçen sene trafik kazasında öldü. Bugün onun ölüm yıldönümü.
- Konuşurken gözleri dolmuştu, yutkundu ve gözünden bir damla yaş süzülürdü. Ağlamaklı ve korkan bir ses tonuyla devam etti:

- Peki ben. Ben ne olacağım? Bacağımı kımıldatamıyorum.
- Şey diyerek yutkundum.
- Kötü bir şey mi var?
- Bak Eda, bunu söylemek çok zor, inan bana çok üzgünüm. Bacağındaki sinirler aşırı derecede hasar görmüş, bu yüzden bacağını hareket ettirirken zorlanıyorsun. Durumun ciddi; eğer bacağına müdahale etmezsek farklı komplikasyonlara yol açabilir.
- Ne demek istediğimi anlamış gibiydi sanki. Korkarak bakan gözleriyle:
- Ne olacak bana?
- Üzgünüm ama bacağının hasar gören bölümünü almak zorundayız.
- Ne diyorsunuz siz? Bacağımı mı keseceksiniz? Tek bacakla yaşayamam ben!

Bunları bağırarak ve ağlayarak söylüyordu ve en sonunda sinir krizine girdi. İğne yapıp sakinleştirdik ama yine de ağlıyordu. Dayanamayıp hastanenin bahçesine indim kendimi oraya kadar zor tutmuştum ve en sonunda dayanamayıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Birkaç saat sonra babasının ölüm haberi geldi. Bunu Eda'ya nasıl söyledim? İkinci bir şoku nasıl kaldırır? Kafamda onlarca soru dolaşıyordu ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Gidip Eda'ya söylemeye karar verdim. Uyanmasını bekleyip odaya girdim ve konuşmaya başladım:

- Nasılsın?
- (Hâlâ içini çekerek) - Nasıl olabilirim ki?
- Üzgünüm elimden gelen bir şey, yok biliyorsun.
- Biliyorum. Babam nasıl?
- Bende seninle bu konu hakkında konuşmaya gelmişim.
- Ne oldu babama? Kötü bir şey oldu değil mi? Yoksa... Yoksa babam...
- Çok üzgünüm. Başın sağ olsun, babanı kaybettik.

Eda ikinci kez yıkılmıştı, ağlıyordu. Hemşireyi yanında bırakıp dışarı çıktım. Düşündüm ben olsam ne yapardım diye? Ama bir cevap bulamadım. On yedi yaşında gencecik bir kız tek bacakla ne yapardı bu dünyada? Bahçede oturmuş düşünürken bana doğru koşan hemşireyi fark ettim. Yanıma gelip Sevda Hanım, 401'deki hasta, Eda sizi çağırıyor. Hemen yerimden fırlayıp Eda'nın odasına gittim. İçeri girdiğimde sakindi ama ağlamaktan gözleri şişmişti. Yaklaşmamı istedi, yaklaştım, bana sınıksık sarıldı. Sanki yüksek bir yerden düşüyormuş da düşmemek için tutunduğu dal benmişim gibi. Yavaşça yatağın yanındaki sandalyeye oturdum ve konuşmaya başladım:

- Nasılsın?
- Biraz daha iyiyim, tabi ne kadar iyi olabilirim.
- Bir karara varabildin mi?
- Evet kararımı verdim; ameliyat olacağım.
- Gerçekten mi? Senin adına çok sevindim.
- Ameliyatımı ne zaman olacağım, kararımı tekrar değiştirmeden olmak istiyorum.
- Sen ne zaman istersen.
- Hemen, şimdi. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum.
- Tamam, o zaman ben ameliyathaneyi hazırlıyorum. Hemşire hanım sizi ameliyata hazırlayacak.

Tamam der gibi başını salladı. Ben ameliyathaneyi hazırlamak için odadan çıktım. Bir saat sonra ameliyathane hazır. Eda da ameliyata girmek için hazır ama endişeliydi, gözlerine bakınca endişesi belli oluyordu. Eda'yı ameliyata almıştık yaklaşık bir buçuk saat sonra ameliyat sona ermişti. Operasyon başarılı geçmişti. Tabi genç bir kızın bacağının kesilmesi nasıl bir başarı olacaksa! Ameliyattan sonra sabaha kadar Eda'nın başında uyanmasını bekledim. Uyanınca muayene ettim; durumu gayet iyiydi. Birkaç gün hastanede yattıktan sonra taburcu oldu. Erken taburcu olmasının nedeni babasının cenazesiydi. Cenazeden sonra halasıyla beraber İzmir'e gidecek ve orada yaşayacaktı. Eda mutluydu ya da dışarıya öyle gösteriyordu. Yoksa ne kadar mutlu olabilirdi? Birer yıl arayla annesini ve babasını kaybetmişti. Bir de üstüne gencecik yaşında tek bacağından olmuştu. İzmir'e gitmeden Eda'ya iyi bir haber verebilmişim: protez de olsa bir bacağı olacaktı...

ORTAK DEĞER

“Çalışmak hayat, düşünmek ışıktır.”

Başarılı olmakta amacın, karşına zorluklar çıksa da, mutlu olmakta tek arzun... İlkokula benzemeyecekti biliyordun fakat aldandın, lise hayatını küçük gördün. Oysaki geleceğinde önemli rol oynayacak bir konumdasın. Farkındasın belki ama boşladın, çalıştın fakat yeterli değil! Dikkate almadın, yaparım sevdasına kapıldın, nelerle karşılaşacağını bilmeden sende gençtin şımaracaktın, çalışacaktın, sevmeyi ve sevilmeyi öğrenecektin. Ancak zaman tahmininden daha çabuk ilerliyor. Kalıcı arkadaşlıklar kurup, birlik ve beraberliği öğrenecektin, gezecektin doyarak keyfe...

Sınavlara girdin başarının yanında başarısızlık duygusunu da tattın. Yüksek notlar göremeyince birkaç kez azimle çalışıp yükselttin belki ama, amaları hep çoğalttın hayatında yaparım ama çalışmadım, zekiyim ama benimde eğlenmeye hakkım var dedin. Zamansa amalara taviz vermeden geçip gitti elin altından, beklenmedik bir şekilde sadece akıp gitti...

9-10 derken sınıf atlıyordun her geçen gün, daha farkında değildin belki ama çalışmıyordun. Hayır yoksa çalışıyor muydun yoksa amaları öne mi sürüyordun? Zamanla beraber hayatın boş olduğunu düşünüyordun, sistemlerin yanlış, kör olası dünyanın sarhoş olduğunu fakat senin doğru olduğunu mu söylüyordun...Haklısın(!)Bir “ama” da ben kullanayım;

Sende çalışıyordun ama düzenli değil

Sende geziyordun ama vakitli değil

Sende eğleniyordun ama birlikte değil

Sende seviyordun ama mantıklı değil

Ama'sı sende başarıyordun ama zekice değil. Sen başarıyordun ama başarıyı yaşayamıyordun Sen elinden geleni yaptın, sen çalıştın, gezdin, tozdun, ağladın, güldün, sevdin, sevildin ama sende mutluluğu, huzuru, başarıyı aramadın!

Ongun ELBİR

“Zor işler zamanında yapmanız gerekip de yapmadığınız kolay işlerin birikmesiyle oluşur. Zamanım yok diyen öğrenciler; gün 24 saattir ve dünyadaki bütün insanlara eşit olarak dağıtılmış tek servet budur.”

Çalışman gerektiğini bildiğin için araştırdın

Sınıf atlayabilmek için belki kopya dahi çektin

Ortalaman yükselsin diye not dilendin

Ağır oldu belki ama sen kendin için değil, böyle olabilmek için yaşadın. Kazananlar başarıyı yaşayanlardır. Ne kadar bildiğin değil neyi nasıl bildiğin önemlidir çünkü söylediklerin karşısındaki anlayabileceği kadardır. Unutma senin kim olduğun, nereden, nasıl geldiğin değil; nasıl olacağın, nerelere geleceğindir. Bunu amaç ediniyorsan geçmişini unutup, geleceğe yönelirsen, hayatı dolu dolu yaşarsan sen çalışıp, başarıyı yaşayanlardan yani yaşamı,

Eğlenceli, huzurlu bulanlardan olacaksın. Unutma ki her Türk'ün kanında bulunan ortak değer BAŞARI'dır.

Elif Kübra ALTAY

ANNE YÜREĞİ

İrmaktan akan su gibi,
yeni doğmuş bebek gibi,
gökyüzü ve deniz gibi,
temizdi annenin yüreği.

Çocuğu öldü, ağıtlar yaktı.
Kardeş üzüldü, baba ağladı.
Seneler geçti üstünden,
kırgındı annenin yüreği.

Ne seneler geçirdi,
ne insanlar.
Ne mutluluk geldi,
ne huzurlu ev dam.

Kalmadı annenin hali,
gözleri morarmış, şişmişti.
Bir kıvılcım misali,
yanardı annenin yüreği.

Yine gözleri doldu,
aklına geldi çocuğu.
Hayalini kurdu,
özleliydi annenin yüreği.

Kimler geldi, kimler geçti.
Devir geldi, devran döndü.
Savaş oldu, insan öldü.
Unutmadı annenin yüreği.

Merve KARADAS

YARDIMLAŞMA

Bir toplumda yardımlaşma duygusu eksikse o toplum gelişmelerde geri kalırlar.

İnsanlar arasında birlik, beraberlik ve dayanışmanın olmadığı yerde huzursuzluk ve başarısızlık olur. Atalarımızın dediği gibi "Bir elin nesi var, iki elin sesi vardır." sözünden anlaşıldığı üzere insan başına gelen kötü olayların üstesinden tek başına gelmekte zorlanır. İnsanın tek başına olması onların yenilgiye uğraması için yeterlidir. Yaşamak, zorlukları yenmek, başarı yolunda mesafe kat edebilmek için insanlar birbirlerinin güçlerine, fikir ve düşüncelerine ihtiyaç duyarlar. Bu şekilde yardımlaşarak insanlar daha büyük başarılar kazanırlar. Tek başına bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışan insanlar hem ruhen hem de bedenen zorlanırlar ve yıpranırlar. Böyle insanlar yalnız kalmaya mahkûmdur.

Yardımlaşmaktan, el ele vermektan insan, birikimlerinden bir şey kaybetmez. Bu konuyla ilgili söylenen "Bir mum diğerine ışık vermekle kendi ışığından bir şey kaybetmez." Sözü bunun en güzel ifadesidir. Haydi, herkesi aydınlatalım, herkes bizler gibi pırıl pırıl olsun.

Haydi, şimdi herkes birbirine ışık versin. Herkes birbirinin destekçisi olsun.

Kübra DEMİR

Musa MUTLU

MAYIS HÜZNÜ

SOMA'ya

Karanlığa gömülmüş bir bahar gecesi,
İçinde bir tuhaflık gizli.
Kayıplar ülkesinin en hazin sonu,
Belki bir yok edilişti.

Karanlığa gömülmüş bir bahar gecesi,
Siyah gaz garantisinde,
Grimsi bir ölüm var.
Yüzler siyah,
Hatırlarım ellerimde hissettiğim kayıpları.
Belki bir yeraltı macerasıydı,
Bir çizme titizliğinde.

Karanlığa gömülmüş bir bahar gecesiydi.
Mayısı 13 geceydi.
Çıglıklar duyuldu bize yakın sandıklarımızdan.
Kayıptı, kaybettiğimiz ne varsa.
Bir bencillik vardı ötesinde.
Sanki başka bir ayıp arar gibi.
Önceden bilinmezdi kimlikler.
Hani yolda görse birileri tanımazdı onları.
Bir kere laf arası bile konuşulmadı.
Bir kere ansızın kayboldu gözlerden:
Umut,
İnsanlık.
Veya ne deniyorsa adına.

Yorgun bedenler vardı oysa
Elleri nasırlı bir siyahlıkta.
İçeri girmişlerdi yakın zamanda.
Ellerinde yorgunluk için gereken ne varsa
Biliyorlardı.
Bir siyah yalnızlık çökecekti üzerlerine.
Şöylemesine gri zehir,
Göz gözü görmediğinde.
Ferler söndü sonra.
Sayıları bile belli değildi,
Atide hiç geçmeyecek adları.

Hiçbir tutanak onlar kadar gerçek olmayacak.
Belki günler sonra unutulacaklar bile.
Zaten biliyorlardı.
Unutulmuştu insanlık mazide.
Unutmuşlardı, oysa ve biliyorlardı:
Hissettiler bir 03.02 faciasını.
Biliyorlardı, unutulacaklardı.
Yine bir elmas saydılar siyahı.
Umut adına ne varsa tükettiler.
Bir el bile uzanmadı oysa
Kaybedilen insanlıktan.

Ahmet Talha YILMAZ

SONBAHARDAN ÖTÜRÜ

Yazla kış arasında bir mevsimdir sonbahar. Doğanın yeşilliğini kaybedip sararmasıdır. Yaprakların dökülmesidir sonbahar, hayvanların kışa hazırlığıdır.

Göze hitap eder renkler; biraz sarı, biraz kırmızı, biraz da yeşil. Belki anılarını hatırlarsın onlarla, o tek tek dökülen yapraklarla.

‘Belki bir sonbahar hatırlatır beni sana

Yapraklar koparken dalından bir bir’

Yaşadığımı fark edersin sonbaharla. Çünkü aşk, huzur ve mutluluk o zaman senin olur. Görürsün güzellikleri ‘Vay be!’ dedirtir sana. Yaşanmışlıklarını çizersin o buğulu camlara, aşkı çizersin, mutluluğu çizersin.

‘Buğulu camlara karalarken tarihi sensiz buz kesmiş

Kalbimi ararsın...’

Şaşar kalırsın, ortama hayretle bakarsın, hele de bir ormandaysan daha net olur her şey, o zaman kalakalırsın.

‘Rüya olmalı gördüğüm

Belki de belki de hiç uyandırmamalı’

Elinde sıcak kahvenle çıkıp oturursun sararmış bir ağacın altına, rahatlırsın o an ‘Oh be dünya varmış!’ dersin. Belki de yağmurlu bir gün gelir çatar kurumuş yaprakları ıslatmaya... Bakarsın pencereden öylece, dalıp gidersin ufuklara.

En önemlisi çok hayal kurarsın sonbaharda, duyguları açığa vurduğu için. Hissettiklerini kurgularsın beyninde, bir film şeridi gibi akar gider öylece, belki onları görünce oturup ağlarsın, belki de kahkahalar atarsın.

Her mevsim ayrı güzeldir. En çok sonbahara değer veririm ben bunlardan ötürü. Tüm duyguları hissettirdiği için, bana, sana, ona, bize sevdiğimizi hatırlattığı için.

‘Esen rüzgârlarla savrulurken uzaklara

Nasıl savrulduğumuzu hatırlarsın,

Bizi ayıran rüzgâra karşı koyamayışımızı...

Başka diyarlardan bakarken pencereden ufuklara,

Yağan bir yağmur hatırlatır belki de.’

Elifnur SARIKAYA

Ahmet BURAK KIYMAZ

SOFA

Bir bahar sabahıydı. Her zamanki gibi aynı saatimde uyandım. Nerden bile bilirdim ki bugünü hiç yaşamak istemeyeceğimi. O sofaya oturup ağlayacağımı, her şeyi o küçük sofada hayal edip üzüleceğimi. Bilemezdim, çünkü hiçbir şey yaşanmadan bilinmezdi...

Gözlerimi ovuşturarak iyice uyandım ama bir türlü yerimden kalkamıyordum. Sanki bir şey tutuyordu beni. Kötü bir his uyandırıyor bu durum. İstemli veya istemsiz kalkamıyordum. Birden annemin bağırsıkları kulağıma geldi, çıldırma gibi bağıriyordu. O bir türlü kalkamadığım yataktan nasıl kalktığımı bilmiyorum. Birden kendimi annem ve babamın olduğu odada buldum. Konuya adapte olmaya çalışıyordum, ne olup bittiğini anlayamıyordum. Annem, babama bağıriyordu; en kötüsü de babam umursamıyor gibiydi. Ve annemin ağzından ‘Bunu bize nasıl yaparsın?’ sözleri dökülüyordu. Ben annemin ne demek istediğini anlamaya çalışırken devam etti sözüne: ‘Başka bir kadınla bizi nasıl aldatırsın?’ o an hayat benim için durmuştu. Babama karşı içimde büyük nefret oluştu, ondan tiksinneme yetti annemin sözleri. Ne yapacağımı şaşırardım, en iyisi belki de susmaktı. Olay gözümün önünde adeta bir hayal gibi gerçekleşiyordu; çünkü inanamıyordum kirpiklerin dibine kadar âşık olduğu kadını nasıl acımasız bir şekilde üzebiliyordu. Aklıma o sofadaki mutlu anlarımız geldi. Babamın anneme bakışları, o güvenilir sözleri, her şey o sofada saklıydı sanki. Ama babamın yaptığı bu hata her şeyi siliyordu.

Aradan biraz zaman geçti artık annem ve babamın arasındaki bağ tamamen kopmuştu, aralarında ‘biz’ diye bir söz kalmamıştı. Hayata devam ediyorduk: Bir tarafta annem ve ben, diğer tarafta eskiden baba dediğim, şimdi ise söylemeye utandığım adam.

Gerçi babamın yaptığı adamlığa sığıyor mu, orası meçhul ve o adımı koyamadığım kadın. Annemle normal bir hayat yaşıyorduk, ama ben fark ediyordum annemin zor anlar geçirdiğini. Elimden bir şey gelmiyordu, onu güldürmeye çalışıyordum. Hafif gülümsüyordu ama gülünce çıkan minik gamzeleri babama güldüğü zamanki gibi çıkmıyordu...

Eve geldiğimde annem yoktu. Sofadaki masada ilaç kutusu duruyordu, belli ki annem rahatsızlanmıştı. Acaba neredeydi, hastanede mi yoksa babamla her zaman gittiği yerde mi? Tam odama giriyordum ki kapıya bir anahtar sokuldu, şıkırtısı annemin ellerinin titrediğini belli ediyordu. Bir köşeye sokuldum ne halde olduğunu görmek istiyordum. Çünkü biliyordum ki beni görünce iyiymiş numarası yapacaktı...

Ayakkabılarımı göreceğini unutmuşum. Ama kafası öyle bir dalgındı ki sofanın ortasındaki ayakkabıları görmedi. Sofanın bir köşesine oturdu ve ağlamaya başladı dayanamayıp gittim yanına. Benim tanıdığım annem değildi, gözleri yumruk gibi şişmişti ve çok çaresizdi. Annem de benden başka kimsesi olmadığını bilir gibi sarıldı ve ağlayarak şu cümleler döküldü ağzından: “Sen çok mutsuzken, senin mutsuzluğunun sebebi herkesten mutludur. Çünkü o senden vazgeçmiştir, umurunda değildir. Çok sevseydi gözyaşının tek bir damlasına kıyamazdı. Biliyorum, o kadar kötü şeye rağmen ayakta durmalıyım yaşama sebebim pek olmasa da sen varsın, en önemlisi de Allah var yardımcımız, bugünümüz, yarınımız” deyip o ağlayan kadın birden güçlendi. Hayran oldum anneme, o kadar şeye rağmen güçlü olması gerektiğine inanmasına.

Başına ne kadar kötü şey gelirse gelsin altından bir şekilde kalkılabileceğini öğrendim, sürekli bir yaşama sebebinin olacağını, o yaşama sebebinden senin hayatını mahvedenler yüzünden vazgeçmemen gerektiğini...

Fitnat REÇBER

İNSANOĞLUYUZ

İnsanoğluyuz işte hepimiz insanoğlu. Değeri, iş işten geçtikten sonra anlarız. Hep bir pişmanlıkla yaşarız, “keşke”ler doludur hayatımızda.

Değeri, belki omzumuzda bir tabut taşırken anlarız, belki de bir hastane kapısında... Belki bir mezar başında, belki de bir hasta yatağında. İş işten geçmiştir artık. Yapacak bir şey kalmamıştır.

Hep mutlu olmaya çalışırız, başkasının mutsuzluğu umurumuzda değildir. Ne ekmek parası için okulunu bırakıp mendil satan bir çocuk ne karısını tedavi ettirmek için elleri titreye titreye ayakkabı boyamaya çalışan yaşlı amca ne de kimi kimsesi olmayan bir sokak çocuğu umurumuzda değildir; kimse, hiçbir şey... Komşumuzdur, açtır, umurumuzda olmaz. Hastadır belki de yine umurumuzda olmaz, çünkü biz insanoğluyuz.

Müsrifiz, elimizde varken har vurup harman savururuz. Bir gün muhtaç olacağımızı düşünmeden. Anı yaşarız, geleceği düşünmeden. Ama bilmeyiz ki, bir gün muhtaç olacağımızı.

ÇÜNKÜ BİZ İNSANOĞLUYUZ UMRUMUZDA DEĞİLDİR HİÇBİR ŞEY...

Nezahat BEKCI

YÜREĞİMDE SAKLI

Etrafıma baktım. İyice dikkatlice baktım. Yanımda kimse yoktu. Her zamanki gibi gene yalnızdım. Düşündüm ve tekrardan düşündüm. “Yalnızlık neydi?” bir fanusun içine konulmuş balığın yaşamı mıydı yalnızlık? Yoksa kafesin içine hapsolmuş bir kuşun zindan olmuş hayatı mı? Yanında susabileceğin birinin bile olmaması mıydı yalnızlık? Düşündükçe karardım, karardıkça umutlandım. Yalnız değildim ben. Annem vardı. Annem...

Yalnızlık kahveni oturup da tek başına içmek miydi? Annemle içerdim ben. Yalnızlık susmak mıydı? Annemle susardım ben, gözlerimden anlardı sözlerimi o. Seni gören kimsenin olmamasıysa yalnızlık. Annen görüyordu. Ağlarken, gülerken ve “yokken”.

Üşüyordu ellerim. Yağmur yağarken, güneş parlarken, rüzgâr eserken... Kim ısıtırdı bu soğuk ellerimi? Ne yazık ki geç kaldım. Umutlarıma, hayallerime... Yetişemedim, anlayamadım, bilemedim, fark edemedim anlamını, tek umudum annemin.

Özlemiyor değilim. Biraz da ağlıyorum ara sıra. Ama inan eskisi kadar değil. Gözlerimden akan yaşlar canımı biraz acıtıyor hala. Şimdi gelsen, ellerinden öpsem diyorum. Evde bir o yana, bir bu yana dolanıp duruyorum. Gözlerim hafif kırmızı olmuş, tam saatinde uyuyorum oysa. Bilirsin hiç yalan söylemem sana ama küçük pembe yalanlar söylesem günah olur mu anne? Ben “iyiyim” sen merak etme.

Anneciğim; ister tırmanamayacağım bir dağın tepesinde, ister kilometrelerce uzakta bir ülkede ol. Hep yanımda kalacaksın. Tam buramda, “yüreğimde”.

Zehra Sena TUNCEL

MÜZİĞİN SENİ DİNLEMESİ

Sadece sen varsın mesela; kimsesiz, biçare, bıkkın sen varsın... Ne dinleyeceğin ne de dinleyenin yok. Fakirlik almış başını gidiyor. Aşk yok, aile yok, arkadaş yok...

“Yalnız kaldınız sanırsınız,
Biliyorum.

Yalnız bırakılmışsınız,
Biliyorum ötesi yok.”

Gitmek istersin ama gidemezsin mesela, oturduğun yerden kalkmak istemezsin, dışarı çıkmak istemezsin çünkü yalnız kaldığını sanırsın ya da yalnızsındır aslında.

“Ötesi var,

Yalnızlık; müziğin bile seni dinlemesidir
Yalnızlık insanın kendi kendine mektup yazması,
Ve onu dönüp dönüp okuması
Yalnızlığında ötesi...”

Sana, seni de unutturacak birini istersin mesela, hep onu sevmek, onun da seni sevmesini istersin, boş yere avunmamak istersin, o yüzden yalnız kalırsın, korkudan ve güvensizlikten yalnız kalmışsındır. Sevmekten ve sevilmekten mahrum kalırsın.

Yaşamak istemezsin sonun kötü olur. Sonra güven, korkma. Boş ver ne gelirse ya çok güvenmekten ya da çok korkmaktan gelir...

Elifnur SARIKAYA

Osman TAŞINEN

İMTİYAZ SAHİBİ

Gazi AYDOS

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Mustafa ERDAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hülya DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

İlyas ÖZÇELİK
Nurullah YURTTAŞ
Deniz DİNÇER
Rabia BAŞTUĞ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU LİSESİ

Yavuz Selim Mah. Hükümet Cad. Anadolu Sok. No:1
Çubuk/ANKARA 0 312 837 79 00